

# 'Professioneel' tadoedoedoeduu



Amper drie uur na de eerste aanraking met de mondharmonica volgt een optreden op het Veemarktplein.

foto Charlotte Akkermans/het fotoburo

## Uurtje les op de mondharmonica levert daverend optreden op.

door Edine Wijnands

**BREDA** – En daar staan we. Met vijftig man voor een volgestroomd Veemarktplein. De mondharmonica stevig aan de mond persen we ongeveer tegelijk een tergend bluesy *tadoedoedoeduu* uit ons instrument. Op de bühne: de Louisiana Men. *You Gotta Move*, zingen ze. *Yeesh*, denken wij.

Het is een uur of vier vrijdagmiddag. Nog geen drie uur eerder stap-

ten wij, toen nog met circa honderd man, als harmonicaleken de Spiegelent binnen. Afgekomen op een speciale mondharmonica-workshop van Hans de Vries van de Louisiana Men.

De Vries speelt meteen bij aanvang een blues-riedeltje. „Dat kunnen jullie straks ook”, belooft hij. Ja, ja, denken wij.

Stil is het bij aanvang van de les. Een beetje onwennig zitten we stijf op onze stoelen met ons nieuwe Hohner-harmonicaatje stevig in de doos. Niet wetend dat we binnen een uur helemaal los gaan. Misschien helpt het dat De Vries

al vrij vlot in het begin van de workshop wijst op een aantal forse voordelen van de mondharmonica. „Je hoeft geen noten te kunnen lezen, er staan gewoon cijfertjes op de bovenkant, je hoeft alleen maar te zuigen en te blazen en het klinkt nooit vals.”

En daar gaan we. In, uit. We blazen en zuigen ons een hyperventilatie, krijgen instructies en binnen mum van tijd slagen we er in om een heuse bluesbegeleiding te verzorgen.

Cursisten krijgen lef, beginnen op te staan om een solootje weg te geven. Goed, dat klinkt dan mis-

schien nog niet bij iedereen als *Once upon a time in the West*, maar het begint ergens op te lijken.

We zijn goed, beginnen we halverwege de workshop dan ook zelf te geloven. En natuurlijk, de meesten zijn hartstikke bereid om 's middags mee te spelen met de Louisiana Men.

En zo staan we daar. Voor een uitpuilend terras. Tergend knallen we ons blues-deuntje eruit. De beloning? Een applaus, daverend en terecht. Al speelden een paar van ons per ongeluk *toeduduuddie* in plaats van *tadoedoedoeduu*. Schijnt niemand te zijn opgevallen.